

Je kunt vol verwachting ergens naar uitkijken, maar soms komt er ineens de klad in je eigen plannen, of lijkt de vervulling van Gods beloften verder weg dan ooit. Drie portretten van mensen die hopen, verwachten en al hun zekerheden moesten loslaten.

'Soms had ik zo'n pijn, dat ik huilend naar God riep: Doe iets!'

'Ik snapte niet wat God aan het doen was'

Marloes van Houten (31) werkte als danseres bij danstheater Cadans, wilde graag haar danspassie combineren met ontwikkelingswerk én was bezig met een promotietraject in Nepal. Tot ze problemen met haar knie kreeg.

"Vier jaar geleden liep ik een knieblesure op, waardoor ik allerlei medische ingrepen moest ondergaan," vertelt Marloes. Ze kwam in een meerjarig revalidatieproces terecht en kon niet meer lopen en dansen. Marloes zat gedesilluseerd thuis. "Ik was boos op God. Elke stap in mijn leven was ik gewend samen met Hem te zetten, en ik had juist het

idee dat ik alle puzzelstukjes had verzameld om te gaan doen waartoe ik geroepen was. En dan zoiets?"

Marloes voelde zich gevangen in haar eigen lichaam. "Bij de eerste klanken van muziek ging alles altijd in mij tintelen; alsof ik geroepen werd om met mijn lijf kunst te maken. Maar ik kon er geen gehoor meer aan geven! Werken in ontwikkelingsgebieden was ook over: daar was immers geen gezondheidszorg. En in de bergen van Nepal kom je op krukken niet ver, waardoor ik mijn onderzoekstraject ook moest loslaten. Soms voelde ik me eenzaam. Ik was minder mobiel, dus mee op fietsvakantie, een

avondje dansen of outdoor-sporten was lastig. De nachten duurden lang. Soms had ik zo'n pijn, dat ik geen laken over mijn been verdroeg en huilend naar God riep: 'Doe iets! Verlos mij hiervan!' Ik snapte niet wat God aan het doen was. Ik bad om genezing, maar er gebeurde niets."

Marloes stelde zichzelf vragen als: wie ben ik als ik me niet meer kan definiëren vanuit mijn presterende ik? Wat als je dag alleen maar bestaat uit het op krukken lopen naar het revalidatiecentrum? Kan ik dan nog dankbaar zijn? Voel ik me nog waardevol? Zij kon geen waarde meer ontleen aan wat ze deed.

Gods genadekus

Vier jaar duurde het voordat Marloes uit al haar waaroms en innerlijke strijd tevoorschijn kwam. Langzaam viel het kwartje: "God wilde een stuk verweesdheid in mijn hart blootleggen en helen. De danswereld is keihard, met het negeren van pijn en puur op wilskracht gaan. Dat gaf niet, want ik had vanuit mijn jeugd een strijdvastige mentaliteit ontwikkeld en de overtuiging dat ik voor mezelf moest zorgen, omdat je er uiteindelijk alleen voor staat. Maar God leidde mij naar de onderliggende laag van verlatenheid, armoede en afwijzing. Door dit onder ogen te zien en mezelf toe te staan de pijn van vroeger te ervaren, kon Hij met Zijn liefde mij aanraken, mij innerlijk genezen. Hoe meer ik was 'afgepeld', hoe helderder ik zag hoe Hij te vertrouwen is als je je aan Hem overgeeft, in plaats van aan je omstandigheden of door heel hard te werken. God sprak door mij via woorden, beelden, muziek, dromen, en via anderen. Zijn genadekus bracht veel ontspanning, vreugde, verzachting en meer liefde in mijn leven."

Kleurrijke vlinder

Tenzij er een wonder gebeurt, zal Marloes nooit meer op hoog niveau kunnen dansen. Inmiddels is ze projectleider van Arts in Mission op de HQ-school en gebruikt ze dans en andere kunstvormen in coaching, therapie én voor een nieuw geschreven promotieonderzoek. "Ik mag een kanaal zijn door wie God andere mensen tot herstel, leven en volle bloei laat komen." Ze heeft het hele proces ervaren als een transformatie van een rups die geheel afgebroken wordt, tot de groei en ontpopping van een zachte, vrouwelijke, kleurrijke vlinder. "Voor mij is de kracht van verwachting niet leven uit apathie, maar uit profetie. God geloven op Zijn woord en dat uitspreken, juist op momenten dat 'het nieuwe' nog niet zichtbaar is."

'Ik zat totaal verslagen achter het stuur'

Een warme zon, lekker briesje, strakblauwe lucht, wuivende palmbomen en witte stranden: Jaap Bax (39) en zijn gezin hadden nu op Hawaii kunnen zitten. Maar in plaats daarvan wachtten ze in het regenachtige Oldebroek op visa voor hun kinderen.

Startklaar stonden ze, eind december vorig jaar. Jaap en Nadine Bax zouden als vrijwilligers gaan werken bij de universiteit van Jeugd met een Opdracht (JmeO) op Hawaii. Hoewel het eerste contact met de zendingsbasis pas in oktober vorig jaar werd gelegd, bleek al snel dat ze daar op 1 januari 2014 verwacht werden, samen met hun kinderen Lotte (9), Jonas (8), Judah (6), Gabriël (3) en Ruben (8 maanden). Maar Jaap en Nadine konden snel schakelen. Ze maakten verhuisplannen, pakten dozen in, verkochten hun huis binnen een maand (!) en reisden af naar het Amerikaanse consulaat in Amsterdam voor visa. Voor Nadine, Jaap en de jongste kinderen was dit geen probleem, maar op de vraag van beambten naar welke school de oudste drie kinderen zouden gaan, antwoordden Nadine en Jaap dat dit die van JmeO op de basis zou zijn. De reactie was: "Je hoort nog van ons."

Niet in eigen kracht

"Toen we daarna wegreden bij het consulaat, zat ik totaal verslagen achter het stuur," vertelt Jaap. "En ineens moest ik huilen. Ik realiseerde me dat ik altijd mijn eigen strategieën had gevolgd. God leidde wel mijn leven, maar ik hielp Hem graag een handje om het op mijn manier te doen. Normaal gesproken zou ik een strategie verzinnen hebben om onze reis voor elkaar te krijgen, maar deze keer wil ik het niet in eigen kracht doen. Ik wil dit helemaal overgeven aan God. Ik kán ook niet anders: alle wapens heb ik uit handen gegeven. Ons huis is verkocht, en ook mijn eigen zaak heb ik niet meer. Maar we hebben tegen elkaar gezegd: 'We blijven God vertrouwen dat Hij voor ons zorgt en als beste de plannen voor ons weet.'"

Alleen een studievizum

Op 7 januari reden Nadine en Jaap opnieuw naar het consulaat en juichten toen ze hoorden dat er alleen een studievizum nodig was voor hun schoolgaande kinderen. Jaap: "Ik